

عنوان مقاله:

بررسی وندهای اشتقاقی در گویش شاهرودی

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

عشرت سادات میرحسینی - دانشجوی ارشد زبان شناسی دانشگاه الزهرا

فریده حق بین - استاد گروه زبان شناسی دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

وندهای اشتقاقی از جمله اجزای جمله هستند که زبانی زبان ها بدان ها وابسته است. این مقاله نیز با هدف بررسی وندهای اشتقاقی در گویش شاهرودی برای اولین بار، انجام شده. در این مطالعه وندهای اشتقاقی به دو گروه فعلی و اسمی طبقه بندی گردید و سپس با توجه به پیشوند و پسوند بودن، مورد بررسی قرار گرفت. به جز وندهای منطبق بر فارسی معیار که در هر دو گروه وجود داشتند، پیشوندهای /-de-,do/ و /-ve/ با مفهوم (در) و (بر) به عنوان پیشوندهای فعلی این گویش معرفی شدند. همچنین گروهی از پیشوندهای فعلی با عنوان وندهای غیرفعال شناخته شدند که در تمام صورت های فعل وجود دارند ولی مفهوم یا نقش دستوری خاصی ندارند که این پیشوندها شامل: /-vâ-, /hâ/ و /-be/ و تکواژگونه های مربوط به آن است. در بخش وندهای اشتقاقی اسمی نیز پسوندهای /-ast-, /-le/, /-ew/, /-uk/, /-ānu/ در گروه پسوندهای اسمی مختصاین گویش قرار گرفتند.

کلمات کلیدی:

گویش شاهرودی، وندهای اشتقاقی، تکواژ، پیشوند، پسوند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1787302>

